

De vrede

Een empirisch, wetenschappelijk onderzoek naar de noodzaak van het werk van God.

“Dan zal de wolf bij het lam wonen en de luipaard naast het bokje liggen. En het kalf en de jonge leeuw en het mestvee zullen samen zijn en een kleine jongen zal hen hoeden. En het zal op die dag geschieden dat de Heer voor de tweede keer zijn hand zal opheffen om de rest van zijn volk die is overgebleven, vrij te kopen; van Ashur en van Egypte, van Patros en van Kush, van Elam en van Shin'ar, van Hamat en van de eilanden van de zee.”(Jesaja 11).

“Rabbi Shimon Ben Halaftha zei: ‘God heeft geen vat gevonden om de zegen voor Israël in te bewaren maar vrede, zoals staat geschreven: ‘De HEER geve kracht aan Zijn volk; de HEER zegene Zijn volk met vrede ’” (einde van *Masechet Okatzin*).

Nadat wij in voorgaande artikelen de algemene vorm hebben aangetoond van Zijn werk, wiens essentie slechts het liefhebben van anderen is, praktisch omschreven als "geven aan anderen", wat inhoudt dat de werkelijke manifestatie van liefde voor anderen het geven van goedheid is aan anderen, zou liefde voor anderen het best omschreven kunnen worden als het goede doen voor anderen, wat inhoudelijk de meest geschikte omschrijving is, om ervoor te zorgen dat wij het doel niet vergeten.

Nu wij zeker zijn van de aard van Zijn werk, moet nog onderzocht worden of dit werk voor ons aanvaardbaar is door geloof alleen, zonder enige wetenschappelijke, empirische basis, of dat wij daar wel een empirische basis voor hebben. Dit is wat ik wil aantonen in het essay dat voor ons ligt. Maar eerst moet ik het onderwerp zelf grondig uitleggen, dat wil zeggen wie het is die ons werk accepteert.

Maar ik ben geen liefhebber van formatieve filosofie, omdat ik een hekel heb aan theoretisch gefundeerde studies. Het is algemeen bekend dat de meeste van mijn tijdgenoten het met mij eens zijn, want wij kennen dergelijke gammele funderingen maar al te goed; wanneer de fundering beweegt, valt het hele gebouw om.

Daarom spreek ik hier slechts kritisch over de empirische rede, te beginnen met het eenvoudige inzicht waarmee niemand het oneens is, door analytisch te bewijzen (het onderscheiden van de verschillende elementen in een kwestie), om zo het belangrijkste onderwerp te kunnen vaststellen. En het zal synthetisch worden getest (het verband en de eenheid tussen zaken, zoals gevolgtrekking en “alles wat daarbij hoort”), hoe Zijn werk wordt bevestigd en herbevestigd door eenvoudige erkenning vanuit het praktische aspect.

TEGENSTRIJDIGHEDEN IN VOORZIENIGHEID

Elke redelijke persoon die de werkelijkheid voor ons onderzoekt, vindt er twee complete tegenstellingen in. Bij het onderzoeken van de Schepping, haar realiteit en gedragingen, is er een duidelijk en reeds lang bestaand leiderschap met grote wijsheid en vaardigheid, beide met betrekking tot zowel de vorming van de werkelijkheid als het veiligstellen van haar bestaan in het algemeen.

Laten wij het ontstaan van een mens als voorbeeld nemen: de liefde en het plezier van zijn ouders is de eerste reden, die ervoor zorgt dat zij hun plicht te vervullen. En wanneer de essentiële druppel uit het brein van de vader wordt gehaald, heeft de Voorzienigheid daar zeer wijselijk een veilige plaats voor veiliggesteld, waardoor het geschikt is om leven te ontvangen. De Voorzienigheid geeft het ook zijn dagelijks brood in de juiste hoeveelheid bereidt er ook een prachtige basis voor in de moederschoot, zodat geen vreemdeling het kan schaden.

Het is gericht op al zijn behoeften zoals een getrainde oppas die het zelfs geen moment zal vergeten, totdat het de kracht heeft verkregen om in onze wereld te verschijnen. Op dat moment geeft de Voorzienigheid het kort precies genoeg kracht om de muren om hem heen te breken, en als een getrainde, gewapende krijger baant hij zich een opening en verschijnt hij in de wereld.

Ook dan laat de Voorzienigheid het niet in de steek. Als een liefhebbende moeder brengt Het het kind naar liefhebbende, loyale mensen die het kan vertrouwen, genaamd "Moeder" en "Vader", om het door de dagen van zwakte heen te helpen totdat het groeit en zichzelf kan onderhouden. Zoals mensen zijn alle dieren, planten en voorwerpen; zij worden allemaal verstandig en barmhartig verzorgd om hun eigen bestaan te waarborgen en het voortbestaan van hun soort.

Maar degenen die de realiteit onderzoeken vanuit het perspectief van voorziening en volharding van het bestaan, kunnen duidelijk grote wanorde en verwarring zien, alsof er geen leider noch begeleiding was. Iedereen doet wat goed is in zijn eigen ogen en bouwt voort op de puinhopen van anderen, het kwaad gedijt en de rechtvaardigen worden genadeloos vertrappt.

Houd in gedachten dat deze tegenstrijdigheid, die voor de ogen van elke verstandige, ontwikkelde persoon wordt geplaatst, de mensheid zelfs in oude tijden in beslag heeft genomen. En er zijn veel methoden om deze twee schijnbare tegenstellingen in Voorzienigheid te verklaren, die deze wereld bezighoudt.

EERSTE METHODE: NATUUR

Deze methode is oud. Omdat mensen geen manier en ook geen oplossing hebben gevonden om deze twee opvallende tegenstellingen dichter bij elkaar te brengen, veronderstelden zij dat de Schepper, die alles heeft geschapen en machtig waakt over Zijn werkelijkheid opdat er niets van wordt opgeheven, onoplettend en gevoelloos is.

Daarom, hoewel Hij met wonderlijke wijsheid over het bestaan van de werkelijkheid waakt, is Hij Zelf onnadenkend en doet Hij alles onbewogen. Als er enig bewustzijn en gevoel in Hem geweest zou zijn, zou Hij dergelijke storingen zeker niet in de voorziening van de werkelijkheid achterlaten zonder medelijden en mededogen voor hen die gekweld worden. Om deze reden noemde men Hem "Natuur", wat een hersenloze, harteloze toezichthouder betekent. En daarom geloofde men dat er niemand is om boos op te zijn, om tot te bidden of om zichzelf tegenover te rechtvaardigen.

TWEDE METHODE: TWEE AUTORITEITEN

Anderen waren slimmer. Zij vonden het moeilijk om de veronderstelling van de supervisie van de Natuur te accepteren, aangezien zij zagen dat het toezicht op de werkelijkheid, om haar bestaan veilig te stellen, een veel diepere wijsheid is dan enige menselijke topprestatie. Zij konden het er niet mee eens zijn, dat degene die toezicht houdt op dat alles Zelf zonder bewustzijn zou zijn, want hoe kan iemand iets geven wat hij niet bezit? En kan iemand zijn vriend iets leren, terwijl hij zelf een dwaas is?

Hoe kunt u zeggen over Hem, die voor ons zulke scherpzinnige en wijze daden verricht, dat hij niet weet wat Hij doet en dat Hij het toevallig doet? Het is helemaal duidelijk dat het toeval geen ordelijke daad, bedacht in wijsheid, tot stand kan brengen, laat staan diens eeuwig bestaan.

Daarom kwamen zij tot een tweede veronderstelling dat er hier twee toezichthouders zijn: de ene creëert en onderhoudt het goede en de ander creëert en ondersteunt het kwade. En zij hebben die methode op grootse wijze uitgewerkt met gaandeweg steeds meer bewijzen daarvoor.

DERDE METHODE: MEERDERE GODEN

Deze methode kwam voort uit de schoot van de methode van twee autoriteiten. Dit is, omdat zij elk van de algemene invloeden voor zichzelf hebben verdeeld en gescheiden, zoals kracht, rijkdom, overheersing, schoonheid, hongersnood, dood, verwarring, enzovoort. Zij wezen elk hun eigen leidinggevende toe en breidden het systeem uit zoals zij dat wilden.

VIJFDE METHODE: VERLIET ZIJN WERKZAAMHEDEN

Recentelijk, toen de kennis toenam en men de nauwe samenhang tussen alle delen van de Schepping zag, erkende men dat het concept van meerdere goden volkomen onmogelijk was. Dus werd de vraag naar de tegenstrijdigheid die in de Schepping werd gevoeld, weer wakker.

Dit bracht hen tot een nieuwe veronderstelling: dat de Toezichthouder op de werkelijkheid inderdaad wijs en zorgzaam is. Maar vanwege Zijn verhevenheid, die onvoorstelbaar is, is onze wereld slechts een zandkorrel, niets in Zijn ogen. Het is voor Hem niet de moeite waard zich te maken om ons nietige zaken en daarom is ons bestaan zo ongeordend en doet iedereen wat goed is in zijn eigen ogen.

Naast deze methoden bestonden er religieuze zienswijzen over Goddelijke eenheid. Maar dit is niet de plaats om die te onderzoeken, omdat ik alleen de oorsprong wilde onderzoeken van waaruit de botsende methoden en raadselachtige veronderstellingen voortkwamen, die enorm overheersten en zich uitbreidden in verschillende tijden en plaatsen.

Wij ontdekten dat de basis, van waaruit alle bovenstaande methoden zijn geboren en voortgekomen, de tegenstrijdigheid is tussen de twee soorten Voorzienigheid die in onze wereld waarneembaar zijn, en al deze methoden kwamen er alleen om die grote verscheurdheid te herstellen.

Vooralsnog is er niets nieuws onder de zon. Niet alleen werd die verscheurdheid niet hersteld; integendeel, het groeit en breidt zich uit voor onze ogen tot een vreselijke kloof, zonder zicht of hoop op een uitweg. En als ik kijk naar al die vergeefse pogingen die de mensheid nu al duizenden jaren heeft gedaan, vraag ik me af of wij maar helemaal niet moeten proberen de verscheurdheid te herstellen vanuit het oogpunt van de Supervisor en in plaats daarvan accepteren dat deze grote reparatie in onze eigen handen ligt.

NOODZAAK OM VOORZICHTIG TE ZIJN MET DE WETTEN VAN DE NATUUR

Wij kunnen allemaal duidelijk zien dat de menselijke soort een sociaal leven moet leiden, wat betekent dat dit niet kan bestaan en worden onderhouden zonder de hulp van anderen. Stel je daarom een gebeurtenis voor, waarbij iemand zich terugtrekt uit de samenleving naar een verlaten plek en daar een leven leeft vol ellende en erge pijn vanwege zijn onvermogen om in zijn behoeften te voorzien. Die persoon zou geen recht hebben om te klagen over de Voorzienigheid of zijn lot. En als die persoon dat zou doen, dat wil zeggen klagen en zijn bittere lot vervloeken, zou hij alleen zijn domheid tonen.

Dit is zo, omdat de Voorzienigheid voor hem een comfortabele, wenselijke plek heeft voorbereid in de samenleving en hij geen rechtvaardiging heeft om zich eruit terug te trekken naar een verlaten plek. Met zo iemand moet men geen medelijden hebben, omdat hij ingaat tegen de natuur van de Schepping. En aangezien hij de keuze heeft om te leven zoals de Voorzienigheid hem heeft bevolen, zou hij niet beklaagd moeten worden. Over dit oordeel is de hele mensheid het eens zonder hierover te redetwisten.

En ik kan het uitbreiden met en baseren op een religieuze basis en het als volgt formuleren: aangezien de Voorzienigheid uitgaat van de Schepper, die ongetwijfeld een doel heeft met Zijn daden, omdat er geen handeling is zonder een doel, vinden wij dat iedereen die een wet overtreedt van de natuurwetten, die Hij ons heeft ingeprent, het beoogde doel bederft.

Omdat het doel ongetwijfeld voor alle natuurwetten geldt, geen enkele uitgesloten, zou evenals de slimme werkman geen haarbreedte aan de noodzakelijke handelingen zou toevoegen of ervan zou aftrekken om het doel te bereiken, zal degene die zelfs maar een enkele wet verandert het beoogde doel, dat de Schepper heeft gesteld beschadigen en toetakelen en zal daarom door de natuur worden gestraft. Daarom moeten wij, ook schepselen van de Schepper, hem niet beklagen omdat hij de wetten van de natuur ontheiligt en het doel van de Schepper bezoedelt. Dat is geloof ik de vorm van het oordeel.

En ik geloof dat het voor niemand een goed idee is om de vorm die ik aan het vonnis heb gegeven tegen te spreken, omdat de woorden van de uitspraak één zijn. Want wat is het verschil als we zeggen dat de supervisor "natuur" wordt genoemd, dat wil zeggen onoplettend en doelloos, of zeggen dat de supervisor wijs is, wonderbaarlijk, wetend en voelend en een doel beoogt in zijn handelen?

Uiteindelijk geven wij allemaal toe en zijn wij het ermee eens dat wij verplicht zijn de geboden van de Voorzienigheid te onderhouden, dat wil zeggen de natuurwetten. En wij geven allemaal toe dat degene die de geboden van de Voorzienigheid, dat wil zeggen de natuurwetten, overtreedt moet worden bestraft door de natuur en door niemand worden beklagd. Dus de aard van de uitspraak is dezelfde, met als enige verschil het motief: zij beweren dat het motief nodig is en ik houd vol dat het doelmatig is.

Om te voorkomen dat wij voortaan beide woorden moeten gebruiken - de natuur en een supervisor - waar tussen, zoals ik heb aangetoond, het geen verschil maakt wat betreft het volgen van de wetten, is het het beste voor ons om elkaar halverwege te ontmoeten en de woorden van de Kabbalisten te aanvaarden, dat *HaTeva* (de natuur) dezelfde numerieke waarde heeft (in het Hebreeuws) als *Elokim* (God) - zesentachtig. Dan zal ik de wetten van God "nature's *Mitswot* (geboden)" kunnen noemen, of omgekeerd, want zij zijn één en dezelfde, en hoeven wij hier niet verder over te discussiëren.

Nu is het voor ons van vitaal belang om de *Mitswot* van de natuur te onderzoeken, om te weten wat het van ons vraagt, anders zou het ons genadeloos straffen. Wij hebben gezegd dat de natuur de mens ertoe verplicht een sociaal leven te leiden en dit is eenvoudig. Maar wij moeten de *Mitswot* onderzoeken waartoe de natuur ons verplicht deze te onderhouden, dat wil zeggen met betrekking tot het sociale leven.

Bij algemeen onderzoek zien wij, dat er maar twee *Mitswot* zijn die wij volgen in de maatschappij. Deze kunnen 'ontvangst' en 'geven' worden genoemd. Dit betekent dat elk lid, op natuurlijke wijze, zijn behoeften van de samenleving moet ontvangen en moet bijdragen aan de samenleving door zijn werk voor haar welzijn. En als iemand een van deze twee *Mitswot* overtreedt, wordt hij genadeloos gestraft.

Wij hoeven de *Mitswa* (enkelvoud voor *Mitswot*) van het ontvangen niet grondig te onderzoeken, aangezien de straf onmiddellijk wordt uitgevoerd, wat elke verwaarlozing voorkomt. Maar in de andere *Mitswa*, die van het geven aan de samenleving, is niet alleen de straf niet onmiddellijk, maar wordt die ook indirect gegeven. Daarom wordt deze *Mitswa* niet goed nageleefd.

Zo wordt de mensheid geteisterd door een afschuwelijke verwarring, strijd en hongersnood en de gevolgen daarvan zijn tot dusver niet opgehouden. En het wonder ervan is dat de natuur, zoals een bekwame rechter, ons straft in overeenstemming met onze ontwikkeling.

Want wij kunnen zien dat de mate waarin de mensheid zich ontwikkelt, het leed en de kwellingen rondom ons levensonderhoud en bestaan zich ook vermenigvuldigen.

U hebt dus een wetenschappelijke, empirische basis voor de opdracht van Zijn Voorzienigheid aan ons om met al onze kracht de *Mitswa* van geven aan anderen met uiterste precisie te onderhouden, op zo'n manier dat geen enkel lid onder ons minder zou werken dan de vereiste mate die nodig is om het geluk van de samenleving en haar welzijn veilig te stellen. En zolang als wij die in alle opzichten vruchteloos volbrengen zal de natuur niet ophouden ons te straffen en wraak te nemen.

En naast de tegenslagen waar wij vandaag de dag onder lijden, moeten wij ook rekening houden met het getrokken zwaard voor de toekomst. De juiste conclusie die wij hieruit moeten trekken is - dat de natuur ons uiteindelijk zal verslaan en wij allen gedwongen zullen worden de handen ineen te slaan om haar *Mitswot* uit te voeren in de volledige mate waartoe wij verplicht zijn.

BEWIJS VAN ZIJN WERK DOOR ERVARING

Maar wie mijn woorden wil bekritisieren, zou nog kunnen vragen: "Hoewel ik tot hier toe heb bewezen dat men moet werken om mensen te helpen, waar is het bewijs dat het gedaan moet worden voor de Schepper?"

Met recht heeft de geschiedenis zelf ons gesteund door ons in moeilijkheden te brengen en heeft zij ons hiermee een vaststaand feit opgeleverd, voldoende voor een volledig besef en ondubbelzinnige conclusie: iedereen kan zien hoe een grote samenleving zoals de staat Rusland, met honderden miljoenen inwoners, meer land dan heel Europa, ongeëvenaarde rijkdom aan grondstoffen, en dat er al mee heeft ingestemd om een gemeenschappelijk leven te leiden en het privébezit praktisch heeft afgeschaft, waar iedereen zich alleen zorgen maakt om het welzijn van de samenleving, schijnbaar de volledige mate van de deugd heeft verworven van het geven aan anderen in zijn volledige betekenis, voor zover de menselijke geest dit kan bevatten.

En toch, ga kijken wat er van hen is geworden: in plaats van de verworvenheden van de kapitalistische landen te evenaren en te overtreffen, zijn zij steeds dieper gezonken. Kortom, zij falen er niet alleen in het leven van de arbeiders iets meer te verbeteren dan in de kapitalistische landen, zij kunnen zelfs hun dagelijks brood en lichaamskleding niet garanderen. Inderdaad, dat feit houdt ons bezig, want te oordelen naar de rijkdom van dat land en zijn overvloedige bevolking, lijkt het onredelijk dat het zover zou komen.

Maar deze natie heeft één zonde begaan die de Schepper niet zal vergeven: dat al dit kostbare en verheven werk, namelijk geven aan anderen, dat zij begonnen zijn te verrichten, voor de Schepper moet zijn en niet voor de mensheid. En omdat zij hun werk niet doen voor Zijn naam, hebben zij vanuit het oogpunt van de natuur, geen bestaansrecht.

Probeer je voor te stellen dat iedereen in die samenleving ernaar verlangde de *Mitswot* van de Schepper te onderhouden met als inhoud: "En gij zult de HEER uw God liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel en met al uw kracht" en dat iedereen zich in die mate zou haasten om in alle opzichten te voldoen aan de behoeften en wensen van een vriend naar de maatstaf die in de mens is ingeprent om te voldoen aan zijn eigen wensen, zoals er staat geschreven: "Heb uw naaste lief als uzelf."

Als de Schepper Zelf het doel zou zijn van elke arbeider, terwijl hij werkt voor het welzijn van de samenleving, wat betekent dat de werker zou verwachten dat dit werk voor de samenleving hem zou belonen met *Dvekut* (eenwording) met Hem, de Bron van alle goedheid en waarheid en alle genot en vriendelijkheid, dan lijkt het geen twijfel dat zij binnen een paar jaar rijker zouden zijn dan alle landen

van de wereld bij elkaar. Dat komt omdat zij dan in staat zouden zijn de grondstoffen in hun rijke bodem te gebruiken, werkelijk een voorbeeld zouden zijn voor alle landen en zij beschouwd zouden worden als gezegend door de Schepper.

Maar wanneer al het werk van het geven aan anderen uitsluitend gebaseerd is op het voordeel van de samenleving, is dat een wankel basis, want wie en wat zou het individu verplichten om hard te werken voor de samenleving? In een droog, levenloos principe kan men nooit hopen op het vinden van motivatie, zelfs niet in ontwikkelde individuen en nog minder in onontwikkelde mensen. Zo rijst de vraag: "Waar zou de arbeider of de boer voldoende motivatie vinden om te werken? "

Want zijn dagelijks brood zal niet toe- of afnemen door zijn inspanningen en er zijn geen doelen of beloningen voor hem. Het is bij natuurwetenschappers welbekend dat men zelfs niet de geringste beweging kan maken zonder motivatie, zonder er op de een of andere manier zelf voordeel van te hebben.

Als iemand bijvoorbeeld zijn hand van de stoel naar de tafel beweegt, is dat omdat hij denkt dat hij door zijn hand op tafel te leggen er meer van zal genieten. Als hij dat niet dacht, zou hij zijn hand voor de rest van zijn leven op de stoel laten liggen zonder hem ooit te bewegen. Dit geldt des te meer voor grotere inspanningen.

En als u zegt dat er een oplossing is: hen onder toezicht plaatsen, zodat iedereen die zijn tijd verdoet op zijn werk zal worden gestraft met het weigeren van salaris, wil ik vragen: "Vertel mij waar de toezichthouders zelf de motivatie uit moeten halen voor hun werk?" Omdat het blijven staan op één plek en waken over mensen om hen te motiveren om te werken ook een grote inspanning is, misschien groter dan het werk zelf. Daarom is het alsof men wil overschakelen naar een machine zonder het van brandstof te voorzien.

Daarom zijn zij door de natuur tot ondergang gedoemd, aangezien de natuurwetten hen zullen straffen, omdat zij zich niet aanpassen aan het gehoorzamen van zijn bevelen - het uitvoeren van deze handelingen van geven aan anderen in de vorm van werk voor de Schepper, om daardoor het doel van de Schepping te bereiken, namelijk *Dvekut* met Hem. In het artikel, *Matan Torah* (item 6), werd uitgelegd dat deze *Dvekut* tot de arbeider komt in de mate van Zijn plezierige en aangename milddadigheid, die toeneemt tot de gewenste maat om Zijn waarachtigheid te leren kennen, terwijl hij zich steeds verder ontwikkelt, totdat hij wordt beloond met het buitengewone, dat doorschemert in de woorden: "Geen oog heeft gezien een God buiten U."

En stel u voor dat de boer en de arbeider zich bewust zouden worden van dit doel voor hen, terwijl zij werken voor het welzijn van de samenleving. Zij zouden zeker geen toezichthouders nodig hebben, omdat zij al voldoende motivatie zouden hebben voor een grote inspanning; genoeg om de samenleving te verheffen tot het ultieme geluk.

Inderdaad, om het op zo'n manier te begrijpen vereist veel zorg en beproefd gedrag. Maar iedereen kan zien, dat zij zonder dit geen recht van bestaan hebben vanuit het perspectief van de hardnekkige, compromisloze natuur en dit is wat ik hier wilde bewijzen.

Dus, ik heb duidelijk bewezen vanuit het perspectief van de empirische rede - uit de praktische geschiedenis die zich voor onze ogen ontvouwt - dat er geen andere remedie is voor de mensheid dan de aanvaarding van het gebod van de Voorzienigheid: geef aan anderen om de Schepper tevreden te stellen volgens de maatstaf van de twee versregels.

De eerste is "heb uw vriend lief als uzelf", wat het kenmerk is van het werk zelf. Dit betekent dat de mate van werken om aan anderen te schenken ten behoeve van het geluk van de samenleving niet

minder moet zijn dan de maatstaf die in de mens is ingeprent om in zijn eigen behoeften te voorzien. Bovendien moet hij de behoeften van zijn medemens boven die van hemzelf stellen, zoals beschreven is in het artikel, *Matan Torah* (Item 4).

En de andere versregel is: "En gij zult de HEER uw God liefhebben met geheel uw hart en geheel uw ziel en met al uw kracht." Dit is het doel dat iedereen voor ogen moet houden bij het werken voor de behoeften van een vriend. Dit betekent dat hij alleen werkt en zwoegt om bemind te worden door de Schepper. Hij zegt dat en zij doen Zijn wil.

En als u wilt luisteren, zult u zich voeden met de opbrengst van het land, want armoede, kwellingen en uitbuiting zullen niet meer voorkomen in het land en het geluk van ieder en allen zal steeds meer toenemen, buitenmate. Maar zolang u weigert de verantwoordelijkheid voor het verbond van het werk voor de Schepper volledig op u te nemen, staan de natuur en haar wetten klaar om wraak te nemen. En zoals wij hebben laten zien, zal het niet loslaten, totdat het ons verslaat en wij haar gezag aanvaarden in welk gebod dan ook.

Nu heb ik u praktisch, wetenschappelijk onderzoekswerk verschaft door middel van het kritisch bespreken van empirisch redeneren betreffende de absolute noodzaak van alle mensen om het werk van God op zich te nemen met heel hun hart, heel hun ziel en al hun kracht.

VERKLARING VAN DE UITDRUKKING VAN DE MISJNA: "ALLES IS IN ONDERPAND EN EEN VESTING STREKT ZICH UIT OVER HET HELE LEVEN"

Nu wij al het bovenstaande tot ons hebben genomen, kunnen wij een onduidelijke uitdrukking begrijpen in *Masechet Avot* (Hoofdstuk 3, Item 16). Het luidt als volgt: "Hij (Rabbi Akiva) zou zeggen, 'Alles is in deposito en een vesting spreidt zich uit over het hele leven. De winkel is open en de winkelier verkoopt door uitstel van betaling; het boek ligt open en de hand schrijft. En ieder die wil lenen mag komen en lenen. En de verzamelaars komen regelmatig terug, dag na dag en innen het bewust en onbewust bij zo iemand. En zij hebben iets waar zij op kunnen vertrouwen en het oordeel is juist en alles is klaar voor het feest.'"

Die zinsnede bleef niet zonder reden een duistere allegorie, zonder zelfs maar een hint met betrekking tot de betekenis ervan. Het vertelt ons dat hier sprake is van een scherpzinnigheid om diep over na te denken. In werkelijkheid verheldert de kennis, die wij tot nu toe hebben verworven, deze heel goed.

HET RAD VAN TRANSFORMATIE VAN DE VORM

Laat mij allereerst de mening weergeven van onze wijzen ten aanzien van de ontplooiing van de generaties op de wereld: hoewel wij de mensen van generatie op generatie zien veranderen, is dat alleen het geval met de lichamen. De zielen echter, die de essentie zijn van de innerlijke persoon van het lichaam, verdwijnen niet om vervangen te worden, maar bewegen van lichaam naar lichaam, van generatie op generatie. Dezelfde zielen die er ten tijde van de zondvloed waren, gingen ook mee in de tijd van Babylon, de ballingschap in Egypte, de uittocht uit Egypte enz., tot aan deze generatie en tot het einde van correctie.

Er zijn dus in onze wereld geen nieuwe zielen op de manier waarop lichamen worden vernieuwd, maar alleen een bepaald aantal zielen dat incarneert op het rad van transformatie van de vorm, omdat zij elke keer een nieuw lichaam bekleden en een nieuwe generatie.

Daarom zijn met betrekking tot de zielen alle generaties sinds het begin van de Schepping tot het einde van correctie als één generatie, die haar levensduur over enkele duizenden jaren heeft uitgestrekt, totdat zij zich ontwikkelde en gerepareerd werd zoals zij zou moeten zijn. En het feit dat ondertussen elk lichaam duizenden keren is veranderd, is volkomen irrelevant, omdat het wezen van het zelf van het lichaam, “de ziel” genoemd, helemaal niet leed onder alle veranderingen.

En er bestaat veel bewijsmateriaal dat daar op wijst en een grote wijsheid genaamd “het geheim van de incarnatie van de zielen.” En hoewel dit niet de plaats is om het uit te leggen, is het vanwege het grote belang van de kwestie, de moeite waard om degenen die hierin niet geschoold zijn erop te wijzen dat reïncarnatie plaats vindt in alle objecten van de tastbare werkelijkheid en dat elk voorwerp op zijn eigen wijze eeuwig leeft.

Hoewel onze zintuigen ons vertellen dat alles vergankelijk is, is dit slechts hoe wij het zien. In feite zijn hier alleen incarnaties – elk onderdeel beweegt en rust geen moment, maar incarneert op het rad van transformatie van de vorm (omzetting van energie in een andere vorm), waarbij onderweg niets van zijn essentie verloren gaat, zoals natuurkundigen hebben aangetoond.

En nu zijn wij zover de zinsnede: “Alles is in deposito” te verhelderen. Het is wel vergeleken met iemand die geld leent aan zijn vriend om hem partner in de winst te maken. Om er voor te zorgen dat hij zijn geld niet verliest, geeft hij het hem als onderpand en zo is hij vrij van ook maar de geringste onzekerheid. Hetzelfde geldt voor de schepping van de wereld en haar bestaan, die de Schepper heeft bereid voor mensen om daarin deel te nemen en ten slotte het verheven doel van *Dvekut* met Hem te bereiken, zoals wordt uitgelegd in *Matan Torah* (Item 6). Dus moet men zich afvragen: wie zou de mensheid ertoe kunnen verplichten deel te nemen in zijn Werk, totdat zij uiteindelijk bij dit verheven einde komen?

Rabbi Akiva vertelt ons daarover: “Alles is in deposito”. Dit betekent dat alles wat God in de Schepping had geplaatst en aan mensen gegeven, Hij hun dit niet onvoorwaardelijk gaf, maar Zichzelf verzekerde met een onderpand. En mocht u zich afvragen welk onderpand Hem werd gegeven?

Hij reageert daarop door te zeggen: “en een vesting strekt zich uit over heel het leven”. Dit betekent dat de Schepper een prachtige vesting heeft ontworpen en deze over de hele mensheid heeft uitgespreid, zo dat niemand zal ontsnappen. Alle levenden moeten gevangen worden in dit fort en noodzakelijkerwijze Zijn werk accepteren, totdat zij hun verheven doel bereiken. Dit is het onderpand waarmee de Schepper zichzelf heeft verzekerd, om te garanderen dat het Scheppingsproces geen schade wordt berokkend.

Naderhand interpreteert hij het in detail en zegt: “De winkel is open.” Dit betekent dat deze wereld voor ons lijkt op een open winkel zonder eigenaar en iedereen die er doorheen loopt rijkelijk mag ontvangen; zoveel als men wenst zonder enige kosten. Rabbi Akiva waarschuwt ons echter, dat de winkelier verkoopt op afbetaling. Met andere woorden, hoewel u hier geen winkelier kunt zien, weet dat er wel een winkelier is en de reden dat hij geen betaling eist is, dat hij aan u verkoopt door middel van uitgestelde betaling.

En zou u zeggen, “Hoe kent hij mijn schuld?” dan antwoordt hij daarop: “Het boek ligt open en de hand schrijft.” Dit betekent dat er een allesomvattend boek is, waarin elke handeling wordt geschreven zonder er ook maar een te verliezen. En het doel sluit de wet van ontwikkeling in, die de Schepper de mensheid heeft ingeprint en die ons altijd aanmoedigt beter te worden.

Dit betekent dat de corrupte bestuurders in de rijken van de mensheid juist degenen zijn die de goede rijken voortbrengen. En elke goede staat is niets anders dan de vrucht van het werk in de slechte staat, die eraan voorafging. Inderdaad, deze waarden van goed en slecht verwijzen niet naar de waarde van

de staat zelf, maar naar het algemene doel: elke staat die de mensheid dichterbij het doel brengt, wordt beschouwd als goed en een die hen afleidt van het doel wordt als slecht beschouwd.

Volgens die maatstaf alleen is de "wet van ontwikkeling" ontstaan - de corruptie en de goddeloosheid die in een staat optreden, worden beschouwd als de oorzaak en de voortbrenger van de goede staat, zo dat elke staat net lang genoeg bestaat om het kwaad daarin zozeer te laten groeien, dat de samenleving het niet langer kan verdragen. Op dat moment moet het volk zich ertegen verenigen, het vernietigen en opnieuw inrichten in een betere staat vanwege de verbetering van die generatie.

En de nieuwe staat, evenzo, gaat net zo lang mee als de vonken van het kwaad erin rijpen en een zodanig niveau bereiken dat zij niet langer verdragen kunnen worden. Op dat moment moet deze worden vernietigd en wordt er een aangename staat opgebouwd in plaats daarvan. En zo worden de staten één voor één en langzamerhand gezuiverd, tot zij in zo'n verbeterde staat komen dat er geen vonken van kwaad meer zijn.

En u ontdekt dat alle zaden, waaruit de goede staten groeien alleen de corrupte daden zelf zijn. Dit betekent dat al het ontmaskerde kwaad, dat uit de handen van de goddelozen in de generatie komt, zich verbindt en ophoopt tot een grote hoeveelheid, totdat deze zo zwaar weegt dat de gemeenschap het niet langer kan verdragen. Dan staan de leden ervan op en vernietigen het en creëren een begeerlijker staat. Zo ziet u dat elke slechtheid een voorwaarde wordt voor een stuwende kracht, waardoor de goede staat wordt ontwikkeld.

Dit zijn de woorden van Rabbi Akiva: "Het boek is open en de hand schrijft." Elke staat waarin de generatie zich bevindt, is als een boek en alle boosdoeners zijn als schrijvende handen, omdat elk kwaad in het boek wordt gekerfd en geschreven, totdat zij zich ophopen tot een hoeveelheid die de gemeenschap niet langer kan verdragen. Op dat moment vernietigen de mensen die slechte staat en richten zij die opnieuw in in een meer wenselijke. Zo wordt elke handeling afzonderlijk berekend en in het boek geschreven, oftewel in de staat.

En hij zegt: "Allen die willen lenen mogen komen lenen." Dit betekent dat hij van mening is dat deze wereld niet gelijk is aan een open winkel zonder eigenaar, maar dat er een eigenaar aanwezig is, een winkelier die in zijn winkel staat en van iedere klant de juiste prijs voor de koopwaar eist, die hij uit de winkel meeneemt. Dat betekent zware arbeid in Zijn werk, terwijl hij door die winkel wordt gevoed, op een manier die hem zeker tot het doel van de schepping zal brengen, zoals het Hem behaagt.

Zo iemand wordt beschouwd als iemand die wil lenen. Dus zelfs voordat hij zijn hand uitstrekt om uit deze wereld, die de winkel is, te nemen, ontvangt hij het als een lening om de prijs ervan te betalen. Met andere woorden, hij neemt het op zich om te werken om zijn doel te bereiken gedurende de tijd dat hij leeft van de winkel, op zo'n manier dat hij belooft zijn schuld te betalen door het gewenste doel te bereiken. Daarom wordt hij beschouwd als iemand die wil lenen, wat betekent dat hij belooft de schuld terug te betalen.

Rabbi Akiva schildert twee soorten mensen af: de eersten zijn van het type "open winkel", die deze wereld beschouwen als een open winkel zonder winkelier. Hij zegt over hen: "Het boek is open en de hand schrijft." Dat betekent, hoewel zij niet zien dat er een rekening is, staan al hun daden desalniettemin beschreven in het boek, zoals hierboven uitgelegd.

Dit wordt gedaan door de wet van ontwikkeling, die tegen de wil van de mensheid is ingeprent in de Schepping, waar de daden van de goddelozen zelf noodzakelijkerwijze de goede daden aansporen, zoals wij hierboven hebben aangetoond.

Het tweede type mensen worden "degenen die willen lenen" genoemd. Zij houden rekening met de winkelier en als zij iets uit de winkel pakken, doen zij dat alleen als een lening. Zij beloven hem de gewenste prijs te betalen, wat betekent het doel hierdoor te bereiken. En hij zegt over hen: "Allen die willen lenen, mogen komen en lenen."

En als u zegt: "Wat is het verschil tussen het eerste type, wiens doel tot hen komt door de wet van ontwikkeling en het andere type, wiens doel wordt bereikt door zich zelf tot slaaf te maken voor werk? Zijn zij niet gelijk in het bereiken van het doel?" In dat opzicht vervolgt hij "en de verzamelaars komen regelmatig terug, dag na dag, en innen bewust en onbewust bij een persoon." Beiden betalen dus inderdaad hun dagelijkse deel van de schuld.

En precies zoals de krachten, die tevoorschijn komen door deel te nemen aan Zijn werk, worden beoordeeld als de trouwe verzamelaars, die hun schuld dagelijks in porties verzamelen totdat deze volledig is betaald, worden ook de machtige krachten die in de ontwikkelingswet zijn vervat beschouwd als loyale verzamelaars, die hun dagelijkse porties van de schuld innen, totdat deze volledig is betaald. Dit is de betekenis van "en de verzamelaars komen regelmatig terug, dag na dag, en incasseren bij een persoon."

Er bestaat echter een groot verschil en een grote afstand tussen hen, in de betekenis van "bewust en onbewust." Het eerste type, van wie hun schuld wordt geïnd door de verzamelaars van de ontwikkeling, betaalt hun schuld onbewust, maar stormachtige golven overvallen hen door de sterke wind van ontwikkeling en duwen hen van achteren om hen te dwingen naar voren te treden.

Zo wordt hun schuld tegen hun wil en met grote moeite geïnd door de manifestaties van de kwade krachten, die hen van achteren voortdrijven. Het tweede type daarentegen betaalt hun schuld door het bewust bereiken van het doel uit eigen beweging, door de daden te herhalen die de ontwikkeling van het besef van het kwaad bespoedigen. En door dit werk verdienen zij het dubbele.

Het eerste voordeel is dat deze krachten, die uit Zijn werk tevoorschijn komen, voor hem geplaatst worden als een trekkende, magnetische kracht. Zij jagen het na uit eigen vrije wil met de geest van liefde. Het is onnodig te zeggen dat zij vrij zijn van elke vorm van verdriet en lijden zoals het eerste type.

Het tweede voordeel is dat zij het gewenste doel bespoedigen, want zij zijn de rechtvaardigen en de profeten die het doel in elke generatie bereiken, zoals het wordt uitgelegd in het essay: "De Essentie van de wijsheid van Kabbala," in het gedeelte "Waar draait de wijsheid om?"

Alles is in verzekerde bewaring (deposito) en een vesting verspreidt zich over het hele leven. De winkel is open en de winkelier verkoopt door uitstel van betaling. Het boek ligt open en de hand schrijft. En allen die willen lenen, mogen komen en lenen. En de verzamelaars komen regelmatig terug, dag na dag, en innen bewust en onbewust van een persoon. En zij hebben iets waarop ze kunnen vertrouwen en het oordeel is waar en alles is klaar voor het feest.

Zo ziet u dat er een grote afstand bestaat tussen degenen die bewust betalen en degenen die onbewust betalen, zoals de suprematie van het licht van vreugde en genot over de duisternis van pijn en wanhoop. En hij zegt verder: "Zij hebben iets waarop zij kunnen vertrouwen en het oordeel is waar." Anders gezegd, hij belooft allen die bewust willen betalen, dat "zij wat hebben om op te kunnen vertrouwen". Er is grote kracht in Zijn werk om hen naar het verheven doel te brengen en het is voor hen de moeite waard om zich in te spannen onder Zijn last.

En van degenen die zonder het te weten betalen, zegt hij: "en het oordeel is waar." Schijnbaar moet men zich afvragen waarom de Voorzienigheid toestaat dat die verdorvenheden en kwellingen in de wereld optreden, waardoor de mensheid genadeloos wordt geblutst.

Hij zegt daarover dat dit "oordeel waar is", aangezien "alles gereed is voor het feest", voor het ware doel. En het verheven genot dat bestemd is te verschijnen met de openbaring van Zijn doel in de Schepping, wanneer alle onrust, gezwoeg en smart die ons door de tijd heen overkomt, zal lijken op een gastheer die zich enorm veel moeite getroost om een prachtig feest voor te bereiden voor de genodigden. En hij vergelijkt het verwachte doel dat uiteindelijk geopenbaard zal worden met een feest, waarbij de gasten met veel plezier aanwezig zijn. Dit is waarom hij zegt, "en het oordeel is waar en alles is klaar voor het feest."

Iets dergelijks kunt u vinden in *Beresheet Rabba*, Hoofdstuk 6, over de schepping van de mens: de engelen vroegen aan de Schepper: "Wat is de mens, dat U aan hem denkt? En het mensenkind, dat U hem bezoekt? Waarom hebt U deze moeilijkheden nodig?" En de Schepper zei tegen hen: "Waarom werden Tzona en Alafim geschapen? "Er bestaat een gelijkenis over een koning, die een toren had gevuld met goederen, maar geen gasten. Welk plezier heeft een koning in zijn volle toren? Zij zeiden tegen Hem: "HEER van de wereld, de HEER onze meester, hoe groot is uw naam in het hele land. Doe wat U behaagt."

Interpretatie: De engelen, die alle pijn en smart zagen die de mensheid zou overkomen, vroegen zich af "Waarom hebt U deze moeilijkheden nodig?" En de Schepper antwoordde dat hij inderdaad een toren vol goederen had, maar dat alleen deze mensheid daarvoor was uitgenodigd. En natuurlijk, de engelen wogen, in afwachting van de gasten ervan, de geneugten in die toren af tegen de smart en moeilijkheden die de mensheid te wachten stonden.

En toen zij eenmaal zagen dat het voor de mensheid de moeite waard was om te lijden voor het goede dat op hen wachtte, stemden zij in met de schepping van de mens, zoals Rabbi Akiva zei, "en het oordeel is waar en alles is klaar voor het feest." Vanaf het begin van de Schepping hebben alle mensen bedenkingen en de Gedachte van de Schepper noodzaakt hen op het feest te komen, bewust of onbewust.

En nu zullen allen de waarheid begrijpen in de woorden van de profeet (Jesaja 11) in de profetie van vrede: "De wolf zal bij het lam wonen en de luipaard zal bij het bokje liggen." En hij betoogde dat "De aarde zal vol zijn van de kennis van de HEER, zoals de wateren de zeebodem bedekken "(Jesaja 11: 9).

De profeet laat dus de vrede in de hele wereld afhangen van de vervulling van de hele wereld met de kennis van God, zoals wij hierboven hebben gezegd; dat het hardnekkige, egoïstische verzet tussen mensen, waarlangs internationale relaties verslechteren, dit alles door geen enkele menselijke raad of tactiek zal ophouden op de wereld; wat dit ook moge zijn.

Onze ogen kunnen zien hoe de arme zieke zich omdraait in vreselijke, ondraaglijke pijnen en de mensheid zich al naar extreem rechts heeft geworpen, zoals in Duitsland, of naar de extreem links, zoals in Rusland. Maar zij hebben niet alleen de situatie voor zichzelf niet verlicht, zij hebben de ziekte en angst verergerd en de stemmen stijgen op naar de hemel, zoals wij allen weten.

Zij hebben dus geen andere keuze dan te komen en Zijn last te accepteren in het kennen van de Schepper, wat betekent dat zij hun handelingen zullen richten op de wil van de Schepper en op Zijn doel, zoals Hij zich voor hen had voorgenomen vóór de Schepping. En als zij dat doen, is duidelijk te zien dat met Zijn werk een eind wordt gemaakt aan alle afgunst en haat van de mensheid, zoals ik hierboven heb weergegeven. Dit komt omdat dan alle leden van de mensheid zich zullen verenigen in

één lichaam en één hart, vol van de kennis van de Heer. Dus, wereldvrede en het kennen van God zijn een en hetzelfde.

Onmiddellijk daarop, zegt de profeet: "En het zal geschieden op die dag, dat de HEER voor de tweede keer Zijn hand zal opheffen om de rest van Zijn volk vrij te kopen ... en de verdrevenen van Juda te verzamelen vanuit de vier uiteinden van de aarde." (Jesaja 11:12). Zo leren wij dat wereldvrede komt, voordat zij bijeen gebracht worden uit de Diaspora.

Nu kunt u de woorden van onze wijzen aan het einde van *Masechet Okatzin* begrijpen: "De Schepper vond geen vat om de zegen voor Israël in te bewaren, maar vrede," zoals geschreven staat: "De HEER zal Zijn volk kracht geven, de HEER zal Zijn volk met vrede zegenen" (Psalm 29:11). Naar het schijnt moet men zich verwonderen over de allegorie "een vat om de zegen voor Israël vast te houden." En ook, hoe concludeert men dat uit deze woorden?

Maar deze woorden worden duidelijk voor hen, zoals de profetie van Jesaja, dat wereldvrede vooraf gaat aan het verzamelen vanuit de Diaspora. Dit is waarom het vers zegt: "De HEER zal kracht geven aan Zijn volk", dat in de toekomst, wanneer de Schepper Zijn volk kracht geeft, wat eeuwige opstanding betekent, dat dan "De Heer Zijn volk zal zegenen met vrede". Dit betekent dat Hij eerst Zijn volk, Israël, zal zegenen met vrede in de hele wereld en dat Hij vervolgens "opnieuw voor de tweede keer zijn hand zal opheffen om de rest van zijn volk terug te halen".

Onze wijzen zeiden over de reden voor de woorden: Daarom gaat het zegenen met vrede in de hele wereld vooraf aan de kracht, dat wil zeggen de verlossing, omdat "God geen vat vond om de zegen vast te houden voor Israël, maar vrede." Dus, zolang als eigenliefde en egoïsme bestaan onder de naties, zal ook Israël niet in staat zijn om de Schepper in reinheid te dienen, zoals geven aan anderen, zoals geschreven staat in de uitleg van de woorden: "En u zult voor mij een koninkrijk van priesters zijn", in het essay *De Arvut*. En wij begrijpen het uit ervaring, want de komst naar het land en de bouw van de Tempel konden niet voortduren, noch de zegeningen ontvangen die God heeft gezworen aan onze vaders.

En dit is waarom zij zeiden: "God heeft geen vat gevonden om de zegen vast te houden", wat dus betekent dat Israël tot dusver geen vat had om de zegen van de vaders in te bewaren. Daarom is de eed, dat wij het land voor eeuwig kunnen beërven, nog niet vervuld, omdat de wereldvrede het enige vat is dat ons in staat stelt de zegeningen van de vaders te ontvangen, zoals in de profetie van Jesaja.